

BAJTÁRSI

LEVÉL

1958. XI. évf. 3-4. sz. levél 13. oldal. Utrecht, 1958. márc. 8.

MÁRCIUS 15.

Száztíz évvel ezelőtt, 1848. március 15-én történt a magyar múlt legkiemelkedőbb eseményeinek egyike. Ez a nap azóta a magyarság nemzeti ünnepévé vált, s a magyar nép -addig míg szabad volt- mindig bensőséges hangulatban s nemzeti imádságaink eléneklésével ünnepelte e napot.

Más körülmények között ugyan -kitaszítva otthonunkból, távól szereteteinktől- mégis mélységes és meggyőződéssé magyar érzésektől áthatva, szívünkben fakadó érzelmekkel szeretnénk most is megemlékezni ezen nemzeti ünnepünkről.

Száztíz évvel ezelőtt -március 15. az akkori magyar fiatal-ság mozgalma volt. Petőfi, Jókai, Irinyi, Irányi, Vasváry vezérletével március 14-én este a Pilvax kávéházban fogalmazták meg s állították össze azt a 12 pontot, melyekben a nemzet követeléseit foglaltatták. A következő napon -március 15-én- a zuhogó eső ellenére is már a korai reggeli órákban a pesti utcákon tüntetett az ifjúság. Kényszerítették a Heckenast nyomda tulajdonosát, hogy a 12 pontot és Petőfi "Nemzeti Dal"-át kinyomassa. Majd a Nemzeti Múzeum előtt Petőfi felolvasta a 12 pontot, s utána a magyar ifjak és lányok tizezrei zúgták a nemzet nagy költőjének szavait vele együtt: "A magyarok Istenére esküszünk, esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk!"

Szinte csodálatos, hogy mennyire megismételte magát egy év-századdal később a történelem. Mint 1848-ban, úgy 1956-ban is a magyar ifjúság volt az, amely a hosszú elnyomást és terrort megunva, követelésekkel lépett fel az elnyomók ellen, s szabadságunk védelmére most is egy emberként kelt fel az értelmiségi -, munkás- és paraszt-ifjú, s ontotta drága vérért.

És most ismét rab a magyar! De 1956 október 23-át éppen olyan arany betűkkel írják majd a magyar nemzet történelmének lapjaira, mint március 15-ét. Most is több mint 50.000 magyar ifjú és lány adózott életével azért, hogy az idegen uralmat, a gyűlölt igát lerazhassuk nyakunk-ról. A szabadságért harcoló magyart 1849-ben 200.000 orosz katona rohanta meg orvul, mint ahogyan most is 20 orosz páncélos hadosztály folytatta vérbe a szabadságért és függetlenségéért hőiesen küzdő magyarságot. Akkor is több ezren kényszerültek emigrációba, amint most is 200.000 magyar menekült külföldre, legtöbbje azért, hogy pusztá életet mentse, vagy a biztos bebörtönzést, deportálást elkerülje.

Az 1848-1849. szabadságharc bukása után is a legvadabb terrorral próbálták megtörni a magyar nemzetet. A véreskezü Haynau ezrével írta alá a halálos ítéleteket, s záratta börtönökbe a legjobb jainkat. Most meg a Szovjetunio véreskezü és szadista kiküldöttjei irányítják a szégyenletes magyar bábkozmányt rémcselekedeteinek végrehajtásában. A diákság és munkásság ezreit végeztetik ki és hurcolják el otthonról az újból feltört szabadságvágy kioltása érdekében. Annaira félnek még ma

is a magyar ifjúságtól, hogy március 15-ének nyilvános megünneplését nem engedélyezik.

A vasfüggönyön keresztül is eljutott hozzánk a még szabadon maradt otthoni magyarok jalkiáltása egy kiáltvány formájában, melyben kéri a világ ifjainak együttérzését és támogatását kegyetlen megpróbáltatásaikban és szörnyű küzdelmeikben. Cselekedjék ennek érdekében minden szabad földön élő magyar erejéhez mérten!

Az 1848-49. szabadságharc letörése után a magyarság passzív rezisztenciába vonult vissza, s közel két évtized múltán, 1867-ben sikerült elérnie jogainak, szabadságának és függetlenségének elismerését.

Most sem szabad feladnunk a reményt!

A szovjet tankoktól félholtra taposott Hazánkban nem mozdulhat most még a magyar, s a nyugati világ vezetői most is közömbösen, sőt közönyösen szemlélik a magyarság haláltusáját, mint 1849-ben és az azt követő hosszú éveken át. Mi azonban hisszük és tudjuk - bár most még könyves szemekkel nézünk tehetlenségünkre az otthoni nyitott sír felé, melybe viláгурalmának megvalósítását gátló 9 millió magyart akar betemetni a keleti bolsevista rém- igazságot hirdető temetőkapuk felírata:

"F E L T Á M A D U N K!"

oooOooo

Dr. P. Z.

ÉVFORDULÓ.

Egy éve, hogy elvérzett a Holnap és a Tegnap úrrá lett megint, mert tett helyett csupán szónokoltak s cserben hagyták küzdő véreink.

Egy éve, hogy joggá vált a járom, elismerte a kalmár világ, mert míg vér folyt a pesti utcákon, drágultak az olajakciák.

Egy éve, hogy minden összeomlott, mi emberi volt egy nép szívén, de a lélek az égig magaslott a sok testben, mit golyó szakasztott, halott hősök győzelmes hitém!

oooOooo

Diószeghy Tibor.

HUSVÉTI GONDOLATOK...

Zugó harangok ércnyelven hirdetik az egész világon a Feltámadást. A világ minden kis zugában, ahol keresztények élnek, bár különböző nyelveken, milliók ajkán zendül fel: "Resurrexit"! Feltámadott!

Az az Istenember, akit a félelem, a vak gyűlölet, a bosszú a leggyalázatosabb kinhalálra, keresztre feszítésre ítélte, akit átszúrt a római százados lándzsája, meggyőződést akarván szerezni tényleg meghalt-e, akit halála után is a sziklasírban erős katonai őrizettel őriztek, Feltámadott!

Feltámadott, mert Istenfia volt, mert így volt megírva, így akarta az Atya.

De vajjon hihetjük-e, hogy az a nemzet, amely egy évezreden keresztül a nyugati kereszténység védelmében legjobbait áldozta azért, hogy az el ne pusztuljon, Krisztus tanítása megmaradjon, hogy Isten háza ne legyenek lerombolva, amelyet a félelem, a vak gyűlölet, a bosszú, a ki-zsákmányolás vágya és tényleg több mint máris egy évtizede tartó kinszenvedésre ítélte, feltámad-e?

Sírja előtt - még sírbatételét megelőzően is - erős katonai egységek őrködnek. Pedig még csak haladoklik! Pedig még nem gördítették teljesen rá a sírt lezáró nagy követ.

A Megváltó, az Isten Fia a keresztén, közvetlen a halála előtt felkiáltott: "Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?" Ő, az Istenfia, így kiáltott fel... mert senki sem segített rajta...

Es rajtunk, a mi megkínzott, kirabolt, leszegényített, mindenétől megfosztott nemzetünkön ki segített a legnehezebb órájában? Akkor, amikor már nem bírta a kinszenvedést! Mi is kiáltottunk. Segítsetek! Miért hagytok el Bennünket? Felelet rá nem volt...

A római százados bizonyoságot tett: "Ez valóban Istenfia volt!"
Az ENSZ bizonyoságot tett: a magyar nemzet méltó a szabadságra, harca igazságos, jogos volt rabtartóival szemben. És mégis mi történt?...

Krisztus halála után harmadnapra önerojéből dicsőségesen feltámadott. Feltámadott, mert Istenfia volt.

Mi csak az Ő porból alkotott teremtményei vagyunk. Önerőnk-ből féltámadhatunk?...

Feltámad nemzetünk Bajtársaim, mert hívői vagyunk Krisztusnak! Feltámadunk, mert a megpróbáltatások idején, amikor tiltva van a vallásosság, népünk tanúbizonyoságot tesz Krisztus szeretetéről és követéséről.

Nagypéntek nélkül nincs Husvét!

Szenvedés, megpróbáltatás nélkül nincs Feltámadás!

Az Írás is azt mondja: "Aki Bennem bíz, nem csalatkozik."

Mi most már csak Benne bízhatunk, mert az emberek, akikben bízunk, cserbenhagytak bennünket.

Az Ő akaratából, az Ő segítségével biztosan Feltámadunk!
oooOooo

AZ ÁCS FIA.

Nagy vétke volt az ács fiának,

A zsidók ellen vétkezett.

Vétek volt már a születése,

Ahogy a földre érkezett.

Vétek volt minden hit-tevése:

Hit, Alázat s a Szeretet!

Ut, Igazság és Krisztusélet,

Minden, mi Istenhez vezet!

Ezért a nyolcvan korbácsütés,

Szűrő tövis a homlokán.

Ezért a négy szög és megfeszítés

A székenfán, a Golgotán.

A bosszú is mind-mind ezért van,

Krisztusért lángol, egyre nől.

Botlunk, de visszüket keresztünk,

Krisztusunk ott jár legelől.

Hajas István.

oooOooo

A MEGTÉRT BÜNÖZŐ.

A hosszú szolgálat még nyáron is fárasztó volt, de az esős, záporos, "vendégmarasztaló" ősszel meg éppen próbára tette a járőrök erejét, kitartását. A havas tél megkésztözte a fáradságot, a csúszós időben az ember majdnem többet csuszkaált hátra, mint amennyit előre jutott.

Különösen fárasztó volt az eredmény nélküli szolgálat, vagyis, ha semmi különösebb elintéznivaló ügy nem akadt. Az is igaz, hogy ilyen esemény nélküli szolgálat csak olyan járőrnél akadt, amelynek tagjai kimélték magukat, hogy aztán otthon se kelljen sokat irni.

-. -

-Kegyetlen egy út ez itt az erdőn keresztül- dörmögött inkább csak úgy magának Péterfia őrmester.

-De sokat közölitünk vele a Rozmaring majorig- fololte ugyancsak a bajusza alól Pálos törzsőrmester.

-Es most már vagy három hete nem volt arra járőr, biztosan lesz is valami elintéznivaló.-

-Bár csak lenne, most így...fárasztó, unalmas a szolgálat tényleg azzal a pár nyavalyás kihágással, amit a járőrtáskámban viszek.-

-Nyujtsuk meg a lépést, hogy még besötétedés előtt oda érjünk. Inkább ott fujjuk ki magunkat, ott megis fedél alatt leszünk, a gazdánál meg a konyhában biztosan meleg is van.-

A járőr a mondottakhoz mérten szaporán emelgette a két "zsirosbőr" csizmát.

./.

De mi ez? A hóban az egyik nyilladékon egész friss nyomokat látott tőlük eltávolodóban a jv.

-Péterfia, ez a nyom nekem gyanus, mert ennek a tulajdonosa hallotta a beszélgetésünket, hiszen most és az erdőben minden jobban hallható. Ez el akarta körülni az emberrel való találkozását. A nyom egész friss, mert ha nem az volna, a mostani, bár gyöngye hősés máris takart volna belőle valamit. Vajjon ki lehet, és miért került az emberrel való találkozását?

-Azt könnyen megtudhatjuk törzsőrmester ur, ha vagy loo métert visszamegyünk. En ismerem itt az erdőt, ez a nyilladék visszavezet arra az útra, ahol mi jöttünk.

Máris fordultak, és most szólnakül siettek ama bizonyos loo métert megtenni.

Ott csendben beálltak a fiatal fenyvesbe, amely teljesen eltakarta őket.

Eltelhetett vagy öt perc, amikor a járőr hallotta már, valaki erősen szuszogva gyors iramban közeledik. Mikor az illető a járőrrel egy magasságra ért, a járőr kilépett a fenyvesből, s igazolásra szólította fel az illetőt.

Igazolvány azután akadt bőségesen, talán több is, mint amennyi elégséges lett volna... És a hátán levő öreg zsákból összetákoltt hátizsák tartalma?

Az eset nem tiszta. Közölebbi, részletes igazoltatása végett az illetőt a legközelebbi község elöljárósághoz, vagy oda kell elővezetni, ahol az megtörténhet.

Tanácsosabb volt ez esetben a legközelebbi község elöljárósághoz menni.

Szóltanul mentek mindhárman. A járőr azzal a tudattal, obból lesz valami... És ebben a pillanatban már nyoma sem volt a fáradtságnak, hajtotta őket az a tudat, hogy esetleg nagy eredmény lehet.

A község házára már sötétedéskor érkeztek. A két bizalmi télen, faluban könnyű előtalálni. Már is megkezdődött a részletes kikérdés.

A személyi adatok felvételekor, amikor a járőr az illetőt vallása felől kérdezte, a felelet: vallás nélküli vagyok.

-Hát az hogyan lehetséges? - érdeklődött Pálos törm.

-Ugy, hogy a vallás nem segít senkin. Az csak a papok találmanya.

-De valamikor mégis csak tartozott valamelyik vallásfelekezethez?

-Igen, katolikus voltam, de mikor rájöttem, hogy annak semmi értelme, azóta sehova sem tartozom. Isten, az nincs, nem is volt, mert ha lenne, akkor segítené az embereket, és nemcsak ígéretné a más világot, amely, ki tudja van-e?

Pálos törm. látta, ezzel az emberrel e téren nem lehet sok eredményt elérni, de meg neki nem is a hittérítés a feladata. A hátizsák tartalma izgatta a képzeletét. A legkülönbözőbb primitív, betörésre alkalmas szerszámok, különféle -valószínű betörésből származó- kisebb értékű tárgyak. Minden esetre a két dolog között kapcsolatnak kell lenni.

-Mire valók ezek az eszközök? - kérdezte Pálos törm.

-A magamfajta szegény embernek sok mindenhöz kell értenie, ha munkát és azzal megélhetést akar magának biztosítani. Láska törm. ur, van benne kőműves és lakatos szerszám. A falféső kőművesnek kell, a "diétrich" meg lakatos eszköze, ha valamit fel kell nyitni. Hogy miért van a lakatos szerszámából sok és többféle? En lakatos mesterséget kezdtem tanulni, és ezt öreg inas koromban hagytam ott.

-Miért hagyta ott, mikor már több mint a fele időt kitöltötte?

-Mert akkor jobban érdekelt a football és a hártya. Így könnyebben éltem, és ott hagytam a mesterségemet.

-Es ezek a holmik? - mutatott Pálos törm. a különböző, öszsze nem győzethető értékű tárgyra.

-Azokat részben magammal hoztam hazulról, másrészt korcsotemből vettem.

-Egyelőre én mindent elhiszek, mert már későre jár az idő, de holnap majd még beszélgetünk ezekről - mondotta Pálos törm.

-Péterfia őrm. most kezdje meg a pihenőt. Éjjélkor majd felvált engem. Kialudva, kipihenve jobban működik az ember agya.-

-Ott- mutatta Pálos törm -a Községháza szobájának egyik sarkába lefekszik, vagy ha ülni akar, itt egy szék.- Az egyik asztal előtt álló székre mutatott; az asztalon egy egyszerű, fából faragott fohász feszület állott, amelyen az időből már erősen megsárgult a megváltó teste, és így még erősebben kiemelkedett.

A gyanúsított egy pillanattig a "Megfeszítettre" tekintett, majd elkapva a széket, azt a szoba kijelölt sarkába tette. Ott leült a székre, de kevés idő múlva nyugtalanul izgat-mozgott.

Pálos törm. figyelmét nem kerülte el az ideges mozgás és az sem, hogy talán akaratlanul is a feszületre tekintett. A feszület hipnotikus erővel vonzotta a gyanúsítottat..., de nem szólt semmit.

Ugy két óra hosszat tarthatott a gyanúsított ideges nyugtalansága, amikor kérdezte:

-Törzsőrmester ur lefekhetem?-

-Hogyc, már megmondtam, ülhet, vagy felehetik. A szoba most kellemes meleg, nem fog kihűlni, mert erről mi majd gondoskodunk.-

Emberünk a padlóra lefeküdt. Pillanatok alatt már a nyugodt, mély lélegzéséből arra lehetett következtetni, alszik.

Oh, mily jó is az alvás. Kikapcsolódnai mindentől. Feledni a napi gondokat, feledni a szenvedést, feledni mindent, ami volt, feledni a jelent... Pihenni, hogy azután megújult erővel tudja végazni azt, aho-va bennünket a sors állított... De ez az alvás, ez a kikapcsolódás és pihenés csak akkor sikerül valóban, ha a lelkiismeret is nyugodt...

Emberünk 10-15 percenél tovább nem nagyon aludt. Feküdt a padlón, lopva a feszületre tekintgetett. Ki tudja mi ment bensejében végre?... Hogyan, miért őrlődött! Mert őrlődött, ezt elárulta forgolódása, hánykódása.

Pálos törm meg csak figyelt. Tudta, az eredmény már megvan, csak éppen azt a rugót kell eltávolítani, csak azt az egyetlen zsilipet kell megnyitni, ahonnan őmleni fog a beismerés. Sejtette azt is, hogy a feszület körül lesz ez a rugó, ez a zsilip.

Éjjél felé ballagott az idő. Az elszívott cigaretta végekből is erre lehetett következtetni.

A két bizalmi férfi is kászolódt, várva a váltásukra.

Emberünk hirtelen felkelt fekhelyéről, Pálos törm.-t kérte, fordítaná el a feszületet, vagy ami még jobb lenne, tegye egy fiókba.

-Miért? hisz ez a feszület fából van, nem mozdul, nem szól, nem bánat senkit. És magának olyc mindegy lehet, hogy ott áll-e vagy sem, hisz maga nem hisz abban, akit közel kétezer évvel ezelőtt keresztre feszítettek.-

-Törzsőrmester ur, fából van az a feszület, de nem bírom a tekintetét!-

-Tekintetét? Hisz nem tekint ő sohova. Feje lekonyul, és csak a két karját tárja szét, hogy magához ölelje az egész világot, az egész bűnös emberiséget, akiért meghalt, bár Istenfia volt.-

-Törzsőrmester ur, nem bírom tovább! El kell mondanom, be kell vallanom mindent. Ő kényszerít erre azzal a jóságos, szelid, fájdalmas tekintetével.-

-Most éjjél van. Mi éjjel nem kérdezzünk ki senkit. Holnap mindent elmondhat, beismerhet. Beismerésével megkönnyíti lelkiismeretét, enyhíti esetleges büntetését. Most fekdjék le, és aludjon. Ezek után fog tudni aludni.-

-Törzsőrmester ur, előbb szeretnék imádkozni, de... már nem tudok. Elfelejtettem...-

-Lásna, lásna. Mégis csak van Valaki, aki mindannyiunk felett uralkodik, akihez menekülünk bajunkban, akinél vigasztalást keresünk bánatunkban, és... találunk!-

-Igen és az az Isten, akit én megtagadtam, és aki most mégis magához ölelt!-

oooOooo

"Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szentel-tessék meg a Te neved..." (Máté 6:9)

oooOooo

"CSENDŐRSORS-MARTYRSORS." (folytatás)

A gyűjtőből 1948. októberben Vácra szállítottak többekkel együtt. Itt abban az időben igen magas volt a csendőrök száma. Valamennyi "nagyidős": életfogytiglan, 15-30 évi kényszermunkára ítélt. Dolgoztunk ott asztalos üzemben, vesszőfonóban és más különböző munkahelyeken.

Különösebb esemény nélkül telték napjaink 1950-ig. Számoltuk a napokat, hónapokat, szinté már bele is törődünk a helyzetünkbe. De ekkor megjött az ÁVO. Ugyanis az összes "nagyidősök" felett ez vette át a felügyeletet. Megérkezésük után az egész intézet átrendezés alá került. Eddig a felügyeletet a régi fegyőrök látták el, ahilat az ÁVO tagjai a szó szorosán vett értelmében bizavartak az intézetből. "Köztörvényeseket" és tíz éven aluli elítélteket elszállították: más intézetekbe s maradtunk Vácutt csupa "nagyidős" politikaiak.

Az ÁVO korszakával következett újból a valódi szenvedések időszaka. Kezdődött azzal, hogy a névtáblák az ajtókról lekerültek, és fatáblát kapott mindenki a gomblyukába akasztva. Neve senkinek sem volt, csak száma. Név kiejtése súlyos következményekkel járt. A beszűródő napfénytől is megfosztottak bennünket, az ablakokat beádozták. Dohányzás, levélküldés, beszélgetés és csomag beadás teljesen be lett tiltva. Tomplomba menés helyett a "fogyelmi" felállítás, egymásra építése az elítélteknek, agent provocaturok és spiclik beszervezése.

Megrettentünk valamennyien. Hát már nem elég, hogy egyszer el vagyunk ítélve, még ezt is keservesebbé teszik? A hangulat az egész intézetben lázadással fenygetett. De megérkeztek az ÁVO nyomozók. Ezek közül csak kettőt említék meg, mert kétfelm, hogy ezeket anya sziflhetta, mert szadista tevékenységükkel minden elképzelést felülmultak. Ez a két hóhéruk Gál és Szigeti hadnagyok voltak. Természetes ez fadó nevük, de a valódi nevüket sohasem sikerült megtudnunk.

A besugók adatai alapján e két hóhér éjjelenként, az omeleti irodákban megkezdte a kinzásokat. Ahit halálra szántak, azt egyszerűen agyonverték. Köztudomásu volt ebben az időben, hogy az ÁVO a katona politikaiakkal versenyben állott, hogy ki ver agyon többet. Anyag volt bőven az igaz jó magyarokból, s tehették ezt könnyű-kodvük szerint. Eljárásuk előléptetést és külön prémiumot eredményezett. Kérdem, milyen emberi agyan fogamzhat meg ilyen elgondolás?

Volt két beszervezett elítélt, Belák Mihály és Pálinkás asztalos. E két szemét ember segédkezett a kinzásoknál, az agyonvertettek vitték ki éjjelente egy csuhtott kocsiyal, és a határ különböző részein elásták.

Beszervezett besugók voltak még: Pintér László, Kis Gyula, Lavinka János és Szegedi brás. Ezek a hitvány emberek egy tál levesért, egy cigarettáért és hogy kilátásba helyezték nekik büntetésük lejárta előtt való szabadulásukat, képosok voltak aljas módon még az ódosapjukat is beárulni. Eme gazemberek besugásának volt a következménye, hogy igen sok becsületes magyar embernek -közöttük sok jó Bajtársunknak is- válogatott kinzások között kellett meghalniok.

Pintért, Belátot és Lavinkát később Tatabányára vitték el hasonló bevetésre, mert ez a három gazember a többieket is túlszárnyalta besugói tevékenységével. Valamikor ezek a nyilaskorosztos párt tagjai voltak. Sok-sok becsületes nyilással ismertedtem meg a fogságom alatt, de ilyen emberbőrbe bajtatott szemét valakikkel soha az életben ezelőtt nem találkoztam.

Különös öröm részemre, hogy az ÁVO-nak a Testületünk tagjai közül egyet sem sikerült aljas céljaira megnyergelnie. Poáig mindent elkövettek ilyen irányban, ígéretéssel, fenygetéssel, kinzásokkal kísérleteztek eredménytelenül.

Bajtársaim! Hígyjétek el nekem, hogy a szenvedések olyan bensőséges emberi szolidaritást hoztak létre köztünk, melyre példa nincsen a világtörténelemben. Tiszt és altiszt, a testvériség szobb és magasabb iskola-példájaként, zokszó nélkül túrtuk a szenvedéseket. Magatartásunkban meg volt a Testületünknel évek hosszú során bennünk mozgamosodott vasfegyelm. Ha e szó, hogy "Bajtárs" valaha is valósággá nemesedett, úgy itt mi ezt imádságosan magasztosabbá tettük. Nincsen szó és kifejezés arra, hogy mily szép volt így nyomorulttan, de bajtársiasan élni. Tiszt és altiszt között lehullott a válszfal. Most nem taglalom azt, hogy

ki volt a hibás abban, miszerint valamikor ez is fennállott! Maradjunk annál, hogy ilyen kicsinységekben ne lövöldözzük ágyuval a verobot, midőn a Fajtánk és Hazánk léte vagy nem léte a tét.

Viselkedésünkkel mély tiszteletet teremtetünk. Még ez ÁVO is rottegettőlünk. Pedig valamennyien csont és bőreberék voltunk, mégis összetartásunkkal félelmetesek. A testünket megtörhették, agyon is verhettek közülünk, de az életben maradtak lelkiét sohasem sikerült megtörniük. Más fegyverünk nem volt, tehát így védeztünk. Ennek az eredménye lett később, hogy külön zárkákra osztottak szét bennünket, mert egy tömegben félelmetesek lettünk a szemükben.

Az ÁVO őrség egyik parancsnoka, Csikós őrmester szaddista tevékenységéről hírhedt volt az egész intézetben. Ő vitte éjjel az irodákba a hiszemelt áldozatokat. Később elkerült tőlünk. Szigetinek volt a kedvenc hóbérra. Egy alkalommal egyik ezredes bajtársunkat hozták le az őrhöz Csikóssal együtt pokrócban a "fegyelmire". A folyosón bajtársunk rettenetesen ordított, s egész biztos, hogy kikészíteték, mégis a "fegyelmi" felü vitték. Később más bajtársaink is ide kerültek, ahol állandóan kínozták őket, és csak annyit adtak nekik enni, hogy éhon ne halljanak. Ezredes bajtársunkról a visszatértek semmit nem tudtak, s így valószínűleg behalt sérüléseibe és valahol a határban eltemették.

Jó magam is felkerültem előg gyakran éjjelenként Szigetihez kikérdőzésre. Ilyen alkalmakkor mindig azt kérdezte, hány partizánt öltem meg, amikor Kárpátalján teljesítettem szolgálatot. A falhoz mellett állnom úgy, hogy az orrom és a lábujjaim érték a falat. Szigetin kívül bent volt még 5-6 hóbér. Ezek minden kérdés után gumbibottal a fejemet verték, a fénycsö bilgeri csizmájukkal altostemet rugdosták. Az első 10 perc volt csak nehéz. Utána már elfásultam, mert hús nem volt rajtam és a csontok elszibbadtak. Ez így ment heteken át. Minden alkalommal be kellett diktálnom az életkörülményeimet első elemista koromból. A verést már fel sem vettem, de ez az őrhözs életleírás diktálása az idegeimet őrlötte. Tudtam, ha idegekkel nem bírom, egyszer ugyanis boismertetnek velem 1-2 partizán kivégzést és ez éppen elég arra, hogy újból halálra ítéljenek. Ezt nem akartam és minden akarat erőmet arra összpontosítottam, hogy az idegeim fel ne mondják a szolgálatot. Ők unták meg a dolgot, és egy-két hónapig békét hagytak. Egyidőben úgy nézett ki a helyzetünk, hogy bármelyik éjjelen a Dunába dobálnak bennünket. Ezt nem is nagyon titkolták, sőt hangoztatták. Nem volt semmi ingóságunk, mert mandent elszedtek tőlünk, mondván, hogy ugy sem lesz azokra szükségünk. Ki tudott volna fénny deríteni arra, ha ezen fenyegetéseket valóra váltják?

Az őrhöz fiatal 17-18 éves gyermekből toborozták. Ezek rendszerint olyanok voltak, kik szülő nélkül nevelkedtek fel. Jött az átnevelésük. A folyásokon kiírták, hogy "Ne csat őrizd, de gyűlöld is!" A tisztjeik zsidók voltak, akik iskolai oktatáson beléjük nevelték az irántunk való gyűlöletet; ha egy-egy ilyen oktatásról lejötték, olyanok voltak, mint a vadállatok. Mi csak figyeltük, mielőtt lesznek ezekből a gyermekekből szaddisták máról hólnapra. Ezek a fiatalok is versenyeztek, hogy ki visz többet a "fegyelmire". Kétizben én is voltam 7-8 napig a sötétben csak azért, mert az egyik 17 éves őrzető produkálni akart a másikkal szemben. Egy évre rá ebből az őrzetőből tőrésőrmester lett. Meg az is kilátásba volt nekik helyezve, ha jól végzik kötelességüket, tisztük is lehetnek. E fiatal lökőket nagyon csábította a jól szabott kagymán ruha és sárga cipő. Igyeksztek is mindenben eleget tenni tisztjeinknek. 1950-1951 években csaknem minden éjjel 30-40 elítélt volt 6-8 órát kurtavásba anélkül, hogy tudta volna miért? Őrügylet: a normának nem kielégítő módon való teljesítése, nem jól állt a sorba, beszélt, avagy nem volt népi származású stb. Ilyenkor a folyosón olyan üvöltés volt, hogy a zárkákban hagyottak visszafojtott lélegzettel remegtünk, hogy holnap nem-e ránt kerül a sor? Ilyenkor a tiszték végig sétáltak a folyosón és kijelöltek, hogy ezek a fiatal gyermekek rugdosták és ütötték a guszba löbötöket a következő megjajogással: "Te kutya fasiszta ilyen gyáva vagy? Itt fogsz megdöglenni! stb."

Az intézet területén hatratott kezével lehetett csak közlöködni és a fejet lehajtani. A sok szenvedés következtében már úgy nézett ki az 1600-1700 elítélt, mint valami süket-néma mámia sorog. Súlyos időz voltak ezek, de Isten segítségével átvészeltük egynehányan!

AHOGYAN MI LATJUK.

Utóbbi hónapokban két nagy horderejűnek látszó esemény foglalkoztatja a nyugati vezető államférfiakat, diplomatákat, politikusokat s természetesen a közvéleményt is: A csúskonferenciának nevezett kormányfői találkozó és az elnevezett Rapaczkij-terv.

A csúskonferencia még csak az előkészítési állapotában van, melynek eszközei az Eisenhower és Bulganin főle levélváltások, valamint az utóbbi levelei a nyugati szabad világ miniszterelnökeihez és a szovjet Külügyminiszter, Gromyko jegyzéke a francia külügyminiszterhez. Az eszközökből oly nagy ellentét állapítható meg ezidőszent a nyugati és szovjet felfogás között, hogy nem valószínű a csúskonferencia közel jövőbeni megtartása, mert a nyugatiaknak nincs szándékában csak orosz propagandacélokat szolgáló 1955 évi genfi értekezlethez hasonló tanácskozásban résztvenni. Részletesen majd akkor foglalkozunk a csúskonferencia ügyével, ha az tovább jutott az előkészítésnél.

A Rapaczkij-terv, melynek alapadatát a Kreml exponensei már régen világgá kürtölték, de most a jelenlegi lengyel Külügyminiszter nevével álcázzák, "Atom-mentes" övezet létesítését javasolja a Német Szövetségi Köztársaság, a Német Demokrata Köztársaság, (előbbi Nyugat-Németország, az utóbbi a szovjet által megszállott Kelet-Németország), Lengyelország és Csehszlovákia területén, tehát Europa szívében. A fent említett országok területén tilos lenne atomfegyverek gyártása és tárolása, és ennek szigorú betartását kölcsönös ellenőrzéssel biztosítanák. Természetesen az idegen megszállóknak kivonulnia kellene Németországból.

Minden ilyen, nemzetközi érdekeket érintő tervet katonai és politikai szempontból kell megvizsgálni.

Katonai szempontból a terv azt a veszélyt rejti magában, hogy amennyiben az U.S.A. csapatait kivonnák Nyugat-Németországból, tehát Európából, úgy az orosz hadsergek hagyományos fegyverekkel felszerelten is -ugyszólván minden komoly ellenállás nélkül- lerohanhatnak az egész Nyugat-Európát. Ha pedig ez a terület már egyszer szovjet kézre került, az atomfegyverek birtokában levő amerikaiak és angolok e területre nem vethetők be hatásos atomfegyverekkel anélkül, hogy lakosságát a teljes megsemmisítés veszélyének ki ne tennék. Hagyományos fegyverekkel való felszerelésben a nyugatiak hátrányban vannak a szovjetek szemben s ezt helyesen értékelték ki az oroszok a mostani terv megállapításnál és nyilván azért hagyták ki az atommentes övezetből Magyarországot, mert onnan nyitott kapun keresztül megvalósíthatják a még szabad európai terület lerohanását és birtokba vételét.

Katonai szempontból más egyéb értelme ennek az atommentes zónának márcsak azért sem volna, mert hiszen ez a terület -a mai, több ezer kilométerre ható rakétafegyverekkel- könnyen átléhető, ami azt is jelenti, hogy a Szovjet és a Nyugati-Hatalmak egymást rakétáikkal kölcsönösen elérhetik. Nyilvánvaló tehát, hogy a tervszerinti atommentes övezet létesítése mögött rejtett orosz cél húzódik meg.

Ha azonban a Rapaczkij-terv politikai kihatásait is vizsgáljuk, rájövünk annak egyéb céljaira is.

A szovjet diplomácia-tapasztalat szerint- igen ügyesen tudja ellenfelei gyengéit kitapogatni és a kezdeményezés terén is még mindig fölényben van. Különösen akkor fokozódnak az ilyen törekvések, ha a helyzet a Szovjetunio hátrányára változik.

Köztudomás, hogy a NATO hatalmak között 1957. végéig ellentétek mutatkoztak, s ezek dacára a múlt év végén megtartott párisi tanácskozásan az érdekelte nyugati hatalmak olyan komoly meggyezésre jutottak, mely a Kreml számára hátrányokat jelent, sőt veszélyes lehet, nem is taglalva a szovjet-tömb belső gyengeségeit, ami ugyancsak nyugtalanítja a bolsevista vezéréket. Tehát a Nyugat veszélyesnek ítélt erősségét minden eszközzel csökkenteni kellett s ezt a célt szolgálja a Rapaczkij-terv.

A lakosság széles rétegeivel igen nehéz megértetni, hogy mi is rejlik az ilyen tervek mögött. A tömegek ugyanis azt gondolják, hogy ha az a terület vagy ország, ahol élnek, mentes az atomfegyverektől, akkor nincs nekik téve és mindent megsemmisíteni képes fegyverek hatásának. A nép széles rétegeinek pártpolitikából egyenestül által feléltetlenül támogatott, de főként a kommunista bujtatók által céltudatosan szított e téves felfogással szemben a vezető államférfiak nehéz helyzetben vannak.

mint ez Angliában és Dániában történt. Mindkét ország, éppen a félröve-
zített tömegok véleményének hatása alatt, azonnal hajlandónak mutatko-
zott volna a Rapaczkii-tervet elfogadni, ha a felelős államférfiak nem
lettek volna tisztában annak súlyos veszélyeket rejtő voltával. A való-
di szándéka e tervnek ugyanis: a NATO tagállamok között újabb feszült-
séget, egyenetlenséget, sőt szakadást előidézeni e nagy katonai szövetség
erejének gyengítése végett.

Ha a Nyugat felelős vezetőinek sikerül népeiket e terv igá-
zi szándékairól meggyőzni, úgy az nem fog megvalósulni, legalább is ab-
ban a formában nem, ahogyan a szovjet politikusok azt eredetileg, rava-
szul kitervelték.

oooOooo

KARÁCSONYI AKCIÓNKRÓL ELSZÁMOLÁS.

Már-már azt gondolhattuk a legutóbbi karácsonyi akciónkról,
hogy eredménytelenül végződök, mert mult évi november hó 15-ig csak Euró-
pából és csak két személytől érkezett be arra támogatás, amely össze-
sen 17 Guldent tett ki. De hála Istennek, a tengerentúli áldozatkész baj-
társi csoportoknak és egyes önzetlen Bajtársainak is, -tévedtünk. Ugyan
is a feldírt időpont után egymás után érkeztek be a küldemények s a Köz-
ponti Segélyalapból igénybevett 183.51 Gulddal összességében is nem-
csak elérték, hanem túl is haladták az 1956 évi hasonló akciónkat.

Az eredmény tényleges bizonyítéka annak is, hogy a MKCSBK va-
lóság és tagjainak többsége siet a rászoruló, beteg vagy önhibájukon ki-
vül bajba jutottak megsegítésére. Csokolészik ezt önként, meggyőződésze-
rűen, szolgálati parancs nélkül és az idegen földön, mert annak idején
otthon -szolgálatban és szolgálaton kívül- is ezt tették.

Isten jutalmazza meg az áldozatkészeket bőséges áldásával!

Az alábbi pénzbeli támogatás érkezett ide be: 1./ T.D. Anglia
1 £, 2./ P.J. Austria 50 Ö.Sch., 3./ E.R. Németország 90 DM., 4./ H.I. Canada
5 canadai dollár, 5./ U.J. USA. 8 dollár, 6./ F.D. New-Brunswick 3 dol-
lár, 7./ R.J. New-Brunswick 3 dollár, 8./ S.W.J. Németország 10 DM.,
9./ D.J. Columbus 3 dollár, 10./ Torontoi csoport -től 32.50 dollár, 11./
Calgaryi csoporttól 28 canadai dollár, 12./ N.P. Chicago 5 dollár, 13./
Sz.E. Svédország 50 svéd korona, 14./ K.Gy. Brasilia 10 Gulden, 15./
H.I. Franciaország 7.90 Gulden.

Az előbb részletezett hozzájárulások itteni pénznemre átvált-
va 421.76 Guldent tesznek ki, melyhez hozzáadva a már említett alaplól
igénybevett 183.51 Guldent, összesen 605.27 Guldon használtattól fel
karácsonyi segélyezésre. Es pedig: 4 ruha, illetve élelmiszerekkel vegyes
csomagra (2 db. Magyarországra) portóval együtt 286.86 Gulden; 7 iz-
boni pénzbeli segélyezésre 25-77 Guldon közötti összegben 308.03 Gul-
den; pénz átutalási és levelezési költségekre 10.38 Gulden. A fentiekon
kívül a 300.sz. jelvény tulajdonosa 250 Ö.Sch. juttatott az MKCSBK
vezetője útján egy rászoruló bajtársnak. A Vezető az összeget a 429.sz.
jelvényt viselő Bajtársnak juttatta. A Detroit-i csoportunk az általuk
jelölt két bajtárs részére 10-10 dollárt küldött.

Közvetlenül küldött élelmiszer csomagot az ausztraliai cso-
portunk több bajtársnak, E.R. Németország 50 DM-t a bauschlotti magyar
iskolában tanuló esőgyerekeknek, ugyancsak és azonos céllal a hamiltoni
és torontoi csoportjaink 15-15 dollárt, míg az innsbrucki magyar is-
kolában tanulóknak részére az említett két csoportunk 20-20 dollárt és
végül B.J. Austria az innsbrucki magyar iskola Mindszenti otthonának
30 Ö.Sch.-t.

Beszámolóinkat együtt segélyezett Bajtársunk eredeti szövögyü
levélének közlésével zárjuk: "Nagy örömmel és igen jóleső érzéssel vet-
tem át a részemre feladott 80 DM-t. Nagyon örültem a segítségnek és
nagyon meghatott az a tudat, hogy a bolsevista barbárság áldozataként
a nagyvilágba szétszóródott dicső Testületünk tagjai 13 év elmúltával
sem felejtették meg az emigrációban elesett Bajtársainkról. Ez olyan
csodény, amelyből erőt és reményt merithetünk a jövőre, erős hitet arra,
hogy ennek a Testületnek az Ur Isten segítségével újból talpra kell
állania, mert nem lehet az, hogy a Haza "Híven, Becsülettel, Vitézül"
szolgált derék katonájának a meg nem érdemelt szomorú száműzetés lo-
gyon a sorsa." Az nem lehet, hogy annyi szív, hiába ontá vért". Igen, az
Istenbe vetett hit, bizalom és szeretet el fog vezetni bennünket és sok
kát szenvedett magyar véreinket az igaz, boldog magyar felszabaduláshoz.

./.

Segítsen minket a jó Isten, hogy mielőbb így legyen." Most pedig, amikor mély tisztelettel és hálás köszönettel adózok Al- ezredes urnak önzetlen és odaadó fáradságos munkájáért, amelyet a MKCSBK érdekeiben kifejt, kérem tisztelettel, méltóztassék hálás köszö- netem és őszinte nagyrabecsülésém az adakozó kedves Bajtársak tudomására hozni. Kelt Nyugaton, 1958. január havában. Mély tisztelettel: Teljes alá- írás.

oooOooo

A CSENDŐR-FELESEG SZOLGALATBAN. (folytatás)

Latinéni hazaérkezése utáni első utja Nótás-Tóthúkhöz veze- tett. A földön Isten nem sok teremtnye dicsekedhet hasonló dicsőret- tel, mint ezalkalommal a fiatal özvegy, aki szép is volt, jó is volt és mellé gazdag is.

Szegény Tóthné ámult-bámult a sok szép szavakon és olyan á- hitattal hallgatta Katinéni, mintha az angyali kar harsonája zengett volna a fülében. Szinte fájt neki, amikor a sok-sok dicsőret után Kati- néni befejezte beszédét, és kiváncsian részegzte tekintetét. Tóthné azonban úgy elbűtötte a boldogság, hogy hirtelen még szavakat sem talált, csak tündőve nézve Katinénire, arra várt, hogy az idősebb és tapasztal- tabb asszony helyette is kimondja a szót. Katinéni azonban most az egy- szer makacs volt. Tóthné hosszabb hallgatás után kötelességének tartot- ta, hogy megszólaljon.

-Hát az bizony mind nagyon szép Katinénén, de...-

-Őrse- kezdte Katinéni az ostorozást -Te vagy a fiadnak az anyja, rajtad sok mulik... Gyulának éppen ideje, hogy megházasodjon, nem élhet öröklé a nyakatokon. Van itt már más az ő helyében. De meg ott... gazda lesz. Ennél jobb szerencsét még álmolni sem tudott volna. Nocsak estére beszélj a lelkére, mond meg neki, hogy én senki más kedvéért nem törném a fejemet, de őt mindig úgy szerettem, mint a saját gyermekemet. - És így folytatta még sokáig Katinéni, s azzal bucsuzott el, hogy másnap visszajön a válaszáért.

A következő nap reggelén sietve ment el Katinéni Tóthúkhöz. Az asszonyt az udvarban találta, ainek bágyadt szeméből, fakó arcáról nyomban kiolvasta Gyula válaszát. Katinéni keszény, sovány arca is úgy megnyult, amikor Tóthné keserű csalódással ismételtette:

-Hallani sem akar a házasságról... hallani sem!-

-Ugyan mi esett abba a gyereke, hogy ennyire megmakacsolta magát? - kérdezte Katinéni kisebb szünet után opéson.

-Azt mondta, hogy nem akar most megházasodni, amikor pedig majd akar, talál magának. Nem szorul gyámságra. -

Katinéni kigyócsipésként érintették az elhangzott szavak, arca elfakult, s eltűntek a ráncok fagyosan összezárt ajkairól.

Rövid szünet után egész lényében megváltozva, kezével sokat mondóan legyintett Tóthné felé és csendes, nyugtató beszédbe kezdett:

-Nem baj az Őrzi, ha így kezdte is a fiad; kezdésnek ez is jó. Ne gondold azért, hogy Gyula ilyen könnyen kismenni lehet bennünket. Ismersz Te engen?... En csak erre az alkalomra vártam. Különben úgy gondolom, hogy Gyula ma még sokszor megforgatja a kérdést a fejében, s ha ma este mind a ketten megostromoljuk, meghajlik a dereka. A gyermekek mindig gyermekfejjel gondolkoznak, de azért vannak a szülők, hogy irányítsák ő- ket. A gyermek boldogsága a szülőt is boldoggá teszi. A fiad boldogulá- sára pedig kinálkozik a kedvező alkalom. -

Tóthné ismételten elragadták Katinéni fontoskodó azavai, mi- közben fejével megértően bólogatott, majd sopánkodta:

-Hát csak megértendő az a gyerek, ... de olyan makrancos. -

-Ne főlj semmit Őrzi! Majd estére... - bucsuzott Katinéni az aggodó anyától.

Tóthék a vacsorázás végefelé tartottak, amikor Katinéni be- toppant hozzájuk ígérete szerint. A gazda nem ismerte teljesen a két asszony tervét, de Katinéni esti látogatása sejtette vele, hogy valami készül.

Vacsorázás után Gyula kiment az istállóba, a lovakat megitat- ni. Katinéni kapva kapott ezen a jó alkalmon; Őrse asszonynak kacsin- tott egy laposot, mire mind a két asszony kisietett a szobából.

A gazda nyomban tisztában volt a helyzettel, s a pipaszár

./.

mellett elmosolyogva küldte fiának gondolatban a figyelmeztetést:

- Gyula fiam, most pedig jól kösd fel a fehérneműdet!
Az apa részéről ez a figyelmeztetés nem volt ok nélkül; ismerte jól Katinéni legküzdhetetlen akaraterejét; tudta, hogy mire kive-ti a horgát, az addig nem tud tőle megszabadulni, amíg bele nem löstöl a horga végére nagy szakértelemmel elhelyezett gilisztajába.

Gyula mindig odanéző tisztelettel viselkedett Katinénivel szem-ben, egy percre sem felejtkezett meg arról, hogy gyermekkorában sok kel-lemetlen pillanattól megmentette a keresztanyját; amikor pedig, mint ser-dülő legényke, az utcán összeverekedett Gursai Pistával, a keresztanyja leöntötte Pistát egy veder vízzel, így mentette őt meg a kiltásba lövő kékfoltoktól.

Katinéni abban a tudatban kereste fel Gyulát az istállóban, hogy keresztfiának még emlékezetében élnek azok a szívességek, amelyekkel a gyermekkorban kimutatta iránta keresztanyjai szeretetét. Ezektől fűtve kezdett a beszédbe. Gyula azonban úgy tett, mintha egyetlen szót sem ér-tett volna abból. Legszívesebben kirohant volna az istállóból, de nem volt ereje ilyen durván megsérteni azt az asszonyt, aki vele olyan sok jót cselekedett. Nem tudott hát mást tenni, mint meghúzódott csendben cigerettájának füstje mögött, és azon törte a fejét, hogy miként volna lehetséges békés uton nőtlennök maradni.

Katinéni figyelmét azonban nem kerülte el keresztfia szótlan-sága; beszéd közben hozzálépett és kerekre nyílt szemekkel kődöröcn né-zett rá. Villogó tekintete annyira megzavarta Gyulát, hogy mint régen, gyermek korában, szánalomért esdeklő archifejezéssel tört elő belőle a szó:

-Keresztanyám ismer engem?- dadogta, maga sem tudva, hogy mit akar ezzel mondani. Majd hirtelen megembolelte magát és komoly határo-zottsággal folytatta:

-Ismeri jól az esetemet?... Inkább a halál, mint még egy o-lyan szőgyen... És én...

-De fiam- szakította félbe szavait Katinéni -hiszen éppen erről van szó... Itt téged minden kézen és biztosan vár. Mondtan már, hogy annál a teremtsénnél sem szebbet, sem jobbat nem találsz, ha gyer-tyafőnyűd keresel is. Akkor pedig minek várni?...-

És újból megeregett Katinéni nyelve, magyarázva, bizonyítva, hogy itt a legjobb alkalom a megházasodásra, amit őrzse asszony is he-lyeslő bölongatásával bizonygatott.

oooOooo B.76. (folytatjuk)

HIREK, KÖZLEMÉNYEK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Dr. Papp Zoltán százados f.évi február hó 2-án Hollandiában Beilschmidt Évával, Kotogán Tamás szlv. pedig f.évi február hó 17-én Austriában Paul Mariával házasságot kötöttek. Szerencsét kívánunk az új házastársalnak, kísérje frigyüket egész életükön át Isten bőséges áldása, ogynás szeretete, megbecsülése s teljes meg-elégedés.

Szabadkai István őrm. felesége Canadában f.évi január hó 18-án egész-séges fiu-gyermeket szült, kit István-Vilmos névre kereszteltek. A szülők örömeiben őszinte együttözéssel osztozunk, s kívánjuk, hogy fi-acskájuk lélekben és testben egyaránt jó magyarnak növekedjék és sze-rezzen sok örömet szüleinek..

Karácsony József alez. f.évi január hó 14-én Passaicon, New-Jersey ál-lambban, Magyar István törm. f.évi február hó 2-án Hollandiában elhal-tak. Nem örhatték meg hön dhajtott vágyuk teljesülését, hogy nagyon szeretett Hazánkban térjenek örök pihenőre. A bajtársi Megyelet jellepeként ko-szorut helyeztünk koporsóikra. Adjon nekik a Mindenható háborítatlan nyugalmat az idegen földben is, hátrahagyott hozzátartozóiknak pedig nagy fájdalomkra mielőbb gyógyító irt!

=====
Ezton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulás át a BL-re.
közp. segélyal. pra.
=====

Dienes Gyula fhdy. és Fodor Ferenc alhdy. Bajtársainkat korossuk. E-
1888-bi allit6lag Uj Zeelandban volna; mi tud r6luk, k6z6l6je cimuket a
szerkeszt6s6ggel, hogy az id6k6ld6tt 6zenoteket r6sz6lre tov6bbithassuk.

Queanboyanban (Australia) tart6zk6d6 5 Bajtársunk csoportba t6m6r6lve
eml6kezett a cs6.napr6l, amelyen elhat6rozt6k, hogy a Bajtársi Lev6l t6-
mogat6s6ra havonta 6s folyamatosan egyenk6nt 5-5 ausztr6l Schillinget
juttatnak el az ottani területvezet6h6z.

B6rcsak ezen ujabb p6l6daad6s azonos cselekedetre sormenten6 azon Baj-
társakat is, kik a B.L.-t mindezid6ig anyagilag nem tamogott6k.
Itt emlitj6k meg, hogy ez6vi cs6.napi besz6mol6nkat 6sszefoglaltan la-
puk f.6vi m6jus hav6ban megjelen6 sz6m6ban k6z6lj6k. K6rj6k a vonatho-
z6 egyes besz6mol6k ideval6 niel6bbi megk6ld6s6t.

Florid6n Gyula alhdy. Canad6ban tart6zk6d6 Bajtársunkat k6rj6k, hogy ad-
jon 6letjelt mag6r6l.

O.Gy. 6s O.A. cs6.gyerekeinknek Hollandi6. Nyilv6nosan is megk6sz6n6j6k
N6knek azt a 6 oldalas levelet, melyben k6r6csenyi akci6nk kor6t6p6n
R6sz6letekre k6ld6tt aj6nd6k6rt mondott k6sz6netet. 6rizz6tek meg azt a
szellemet, amely a hossz6 ir6stol6ban megnyilv6n6l, s terjessz6tel tan6l6
t6rsait6k, ismer6seitek k6z6tt id6genben is azt, amit ir6tat6k a magyar
csend6r6l: "Legyenek b6szk6k arra, hogy az elm6lt 12 6vben-Haz6nkban-
a s6t6n helytart6i 6s poroszl6i csak gyal6zt6k, szid6lmazt6k, 6s a n6p
ellens6g6nk, nem pedig a n6p fiainak neveztek a csend6r6ket. M6gsem
hallottunk arról, hogy a magyar n6p e rettenetes ellens6g6i k6z6l az
ut6an vagy b6rh6l egyet is meg6lt volna, pedig ah6l Isten j6v6t6b6l a
b6rt6n6k falain kiv6l 6lhettek, 6lland6ban a n6p k6z6tt jartak, 6s g6p-
pisztolyuk sem volt.
Ezzel szemben 1956. oktober 6s novemberben l6ttuk, hogy mi t6rt6nt az AVO-
soknal, akiket a kommunista rendszer a n6p fiainak nevezett, pedig ezek
g6ppisztollyal felszerelten a s6t6ni hadak p6nc6l sz6rnyeteg6i m6g6tt
igyekeztek meglapulni."

A MAGYAR IFJUS6G-c. Budapesten megjelen6 lap februari sz6m6nak egyik
cikl6s6ban arról panaszk6dik, hogy az egyetemi hallgat6k nem l6togat6k
a marxizmusr6l, leninizmusr6l sz6l6 el6ad6sokat 6s az orosz nyelv6l6k6-
ket.

Cim6nkre 6rkezh6 k6ldem6nyekn6l a h6sz6m mellett a "bis" jelz6st fel-
t6ntetni k6rj6k, mert en6l6l k6s6d6len 6ll f6nt a postai k6z6besit6sn6l.

Istent6l 6ldott husv6ti 6nnapokat kiv6nunk Bajtársainknak 6s Olvas6ink-
nak!

H A N D S C H R I F T - K 6 Z I R A T. ADRESS-CIM: B.L. Szerkeszt6s6ge.
UTRECHT. Merwedeckade 183 bis. NEDERLAND.

Druckwerk!
Printed Matter!
Periodique!
Drucksache!

Aan Hoer
Mr. dr. Béla R E K T O R
Msr. 376. Eddy Rd.
Herrn .
CLEVELAND, 8. Ohio.
U.S.A.

